

РЕШЕНИЕ

№ 18730

гр. София, 02.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на
прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **8861** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано във връзка с искова молба от Г. К. Г. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], общ. Столична срещу СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Ищецът твърди, че е претърпял вреди вследствие на Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ; Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ; Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ; Заповед рег. No И332зз209/02.10.2022г. за задържане, във връзка с която е издадено Постановление от 14.11.22г. на СРП и е прекратено досъдебно поризводство No 226 ЗМК 1681/22г. на СРП. Ищецът претендира, че именно с издаването на незаконосъобразните актове била отнета възможността му като собственик да ползва ППС, както и че в резултат на тях е претърпял негативни изживявания, чийто паричен еквивалент определя на сумата от 20 000 лв. Претендира и законната лихва върху размера на обезщетението от 20 000 лв., считано от 02.12.2022г. до окончателното плащане на обезщетението, както и адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лв. на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата.

В съдебно заседание, жалбоподателят - Г. Г., чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в жалбата. Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи, представлява се от юриск. С., който оспорва исковата молба като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за частична основателност на исковата претенция.

От фактическа страна.

Съдът намира, че исковата претенция се основава на обстоятелствата, които са установени в мотивите на приложените към нея съдебни актове. Конкретно се касае за отменени 1. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ; 2. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ; 3. Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ; Претендира се и обезщетение във връзка с издадена Заповед рег. NoИЗ32зз209/02.10.2022г. за задържане и издадено в тази връзка Постановление от 14.11.22г. на СРП, с което е прекратено досъдебно поризводство No226 ЗМК 1681/22г. на СРП.

В съдебно заседание е разпитан свидетелят К. Г. В., чиито показания настоящият съдебен състав ще цени в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

Правни изводи:

Разпоредбата на чл. 205 от АПК, сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е СДВР, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо него.

Предвид гореизложеното, исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

При това положение съдът трябва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт. Съобразно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В случая ищецът е този, който трябва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните

процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и

пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

С цел избягване повторени на мотиви, доколкото се касае за еднородни факти, съдът ще изложи общи мотиви, касаещи всяка от посочените 1. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ; 2. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ; 3. Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ; и отделни такива касаещи Заповед рег. No ИЗ32зз209/02.10.2022г. за задържане и издадено в тази връзка Постановление от 14.11.22г. на СРП, с което е прекратено досъдебно поризводство No 226 ЗМК 1681/22г. на СРП.

По същество исковата молба е частично основателна. Съображенията за това са следните:

Исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействие на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203 и сл.), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействие на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковете се разглеждат по реда на Административнопроцесуалния кодекс. За да възникне правото на иск по този ред, респ., за да бъде доказана основателността на такъв иск задължително е необходимо наличието на следните предпоставки, които трябва да са в кумулативна връзка: незаконосъобразен административен акт или действие/ бездействие на орган или длъжностно лице на държавата; причинена вреда - имуществена и/или неимуществена; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието, и настъпилата вреда.

Условие за допустимост на иска (чл. 204, ал. 1 АПК) е административният акт да бъде отменен по съответния ред. В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на този член, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, а именно – по правилата на чл. 97, ал. 1 от АПК след оспорване пред по – горестоящия административен орган, при възобновяване на административното производство (чл. 99, ал. 1 от АПК) или по съдебен ред. Тоест при тази предпоставка се изисква предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай е изпълнено условието на чл. 204 ал. 1 от АПК – има административен акт – 1. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ; 2. Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на

съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ; 3. Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г. на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ; Поради гореизложеното настоящият състав намира, че искът е процесуално допустим.

Както беше посочено, съгласно разпоредбата на чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата или общината, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, включително нищожен или оттеглен

(съгласно чл. 204 ал. 3 от АПК), незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилата вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

В конкретния случай е налице първият елемент и условие за допустимостта на иска, а именно да има административен акт, който е незаконосъобразен и чиято незаконосъобразност да бъде установена по предвидения в закона ред, като същият да е бил отменен с влязало в сила решение. Вследствие на отменения акт на ищеца трябва да са причинени вреди, които да са пряка и непосредствена последица от отменения акт. Отговорността по чл. 203 от АПК чл. 1 от ЗОДОВ обаче не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи елементите ѝ по чл. 1 от ЗОДОВ.

Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние.

Безспорно от събраните по делото доказателства се установява, че в конкретния случай този фактически състав, с всичките му елементи, е налице, тъй като ищецът доказва в настоящото производство наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между отменената като незаконосъобразна ПАМ, наложена от служител на СДВР и част от претендираните за настъпили от тази ПАМ неимуществени вреди. Установената в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ отговорност е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от ЗОДОВ са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност. На обезщетение подлежат действително настъпилите вреди, които обаче са в пряка причинна връзка с отменения незаконосъобразен акт и са пряка и непосредствена последица от него. Макар по делото да не са представени медицински документи за влошеното здравословно състояние на

ищеца, причинено в резултат на незаконосъобразния административен акт, съдът намира, че свидетелските показания са допустимо, относимо и достатъчно доказателствено средство за установяване на претърпени неимуществени вреди (в този смисъл е и Решение No 15636/18.11.2019 г. на Върховния административен съд, III отд., постановено по адм. дело No 9144/2018 г.). Трябва да се съобрази и изразената от Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) критика в пар. 175 от пилотното му решение от 27.01.2015 г. по делото Н. и други срещу България, че съдилищата не допускат увреждане на здравето да се доказва чрез свидетелски показания, а винаги изискват експертни доказателства за това. В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитания по делото свидетел К. В., който е имал преки наблюдения върху живота на ищеца за един не кратък период от време Въз основа на показанията на свидетеля, съдът намира за доказани претърпените от Г. Г. отрицателни преживявания от незаконосъобразно наложените му ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП. Освен, че са обективни и вътрешно безпротиворечиви, от същите по безсъмнен начин се установява, че вследствие на издадена ПАМ ищеца е станал неспокоен, с продължително негативно чувство за причинена й несправедливост. Свидетелските показания са и житейски логични, доколкото всеки един утежняващ административен акт, какъвто е и наложената ПАМ за временно спиране от движение на пътно превозно средство, несъмнено е свързано с негативни преживявания и емоции в момента, в който на лицето е отнето свидетелството за регистрация на МПС.

На следващо място, претърпените неудобства и страдания, като резултат от изпълнението на незаконосъобразен акт, нямат материален еквивалент за пострадалия, но затова именно законът в чл. 52 от ЗЗД постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта. Съобразно задължителните указания, дадени в т. II от ППВС No 4/1968 г. понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обстоятелства са видът, характерът, интензитетът и продължителността на увреждането, съпоставени със състоянието на ищеца преди него. Неимуществените вреди са конкретно определими и присъденото парично обезщетение за тях трябва да съответства на необходимостта за преодоляването им, следва да е достатъчно по размер за репарирането им - в съответствие с общоприетия критерий за справедливост и с оглед особеностите на конкретния случай, като същевременно обезщетението не следва да надвишава този достатъчен и справедлив размер, необходим за обезщетяването на конкретно претърпените неимуществени вреди. Нанесените неимуществени вреди на ищеца се изразяват в отрицателни емоционални и психически изживявания. Обезщетението трябва да е съразмерно с вредите и да отговаря както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. То трябва да удовлетворява изискването за справедливост и при съпоставянето му с други случаи по аналогични казуси (в този смисъл Решение No 37 от 11. 02. 2009 г. по гр. д. No 5367/2007 г., Г. К., I Г. О. на ВКС).

Съдът, при преценка на събраните по делото доказателства, в това число показанията на разпитания по делото свидетел, намира, че в резултат на приложените ПАМ ищецът е претърпял неимуществени вреди. Съдът приема за доказано, че ищецът е изпитал отрицателни преживявания, изразяващи се в силно безпокойство поради това, че автомобилът е бил временно спрял от движение, а впоследствие - тревога и напрежение, продължило по време на обжалването на наложената принудителна административна мярка, които са в пряка причинно - следствена връзка с незаконосъобразно наложената му ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „в“ от ЗДвП.

Трябва да се посочи, че незаконосъобразното прилагане на ПАМ от вида на настоящата, обективно води до негативни последици върху емоционалното състояние на адресата, тъй като въпреки предоставянето на всички необходими документи, включително полица за сключена гражданска отговорност, на същия е вменено от страна на проверяващите едно сериозно правонарушение. Безпокойство и напрежение поражда и усещането за несправедливото санкциониране на водача на автомобила, тъй като се нарушава субективната увереност, че в правова държава, каквато е Република България, се наказват единствено правонарушителите, но не и лицата, които не са извършили нарушение.

Поради това и въз основа на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин наличието на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите неимуществени вреди. По изложените съображения съдът приема за доказани всички елементи от отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. С оглед на това, съдът като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, намира че негативните последици не разкриват по-голям интензитет от обикновените случаи и не представляват висока степен на опасност за здравето на ищцата. С оглед така очертаните характер, интензитет и продължителност на неблагоприятните последици върху емоционалното и психическо състояние на Г. Г. съдът намира, че трябва да присъди справедливо обезщетение в размер на по 1000 лв. за всяка една от отделно формираните в рамките на общата претенция обезщетения, а именно сума в размер на 3000 лв., формирана както следва: сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ, ведно със законна лихва от 02.10.22г., до окончателното изплащане; сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ, ведно със законната лихва от 02.10.22г. до окончателното изплащане; сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ, ведно със законната лихва от 02.10.22г. до окончателното изплащане на задължението; а за разликата до пълния предявен размер от 20 000 лева, искът е неоснователен и недоказан и трябва да бъде отхвърлен.

Искът касаещ претендиращи неимуществени вреди в резултат от издадена Заповед рег. NoИЗ32зз209/02.10.2022г. за задържане и издадено в тази връзка Постановление от 14.11.22г. на СРП, с което е прекратено досъдебно поризводство No226 ЗМК 1681/22г. на СРП., съдът намира за неоснователен, тъй като процесната заповед, като административен акт не е била предмет на обжалване, влязла е в сила и не се установяват факти и обстоятелства, които да са довели до отмяната и по съдебен ред. в тази връзка посжченото Постановление от 14.11.22г. на СРП не произвежда правното действие, водещо до отмяна на административния акт, доколкото се усатнови, че същото е краен акт, постановен по отделен процесуален ред извън този в рамките на който е издадена Заповедта.

По отношение на разноските

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът трябва да се произнесе по претенциите на страните

за присъждане на разноски. Ищецът е представил списък по чл. 80 ГПК, с който е заявил разноски в размер на 60 лева, включващ държавна такса и разноски и отделно адвокатски хонорар на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал.1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Заплатената държавна такса подлежи на възстановяване от ответника на ищеца в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 от ЗОДОВ. От представения договор за правна помощ се установява, че ищеца е получил от адв. Ю. безплатна правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА - осъществена правна защита на материално затруднени лица. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай съдът определя възнаграждението в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Съобразно уважената част от предявения иск в размер на 3 000 лв., на процесуалния представител на ищцата на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба No 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 720 лв. На ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 60 лв. На ответника СДВР, съобразно отхвърлената част от иска следва да се присъди сумата от 100 лв. представляваща юрисконсултско възнаграждение.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. К. Г. с ЕГН [ЕГН] сума в размер на 3000 лв., формирана както следва: сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 4622/10.07.2023г. по адм.д. No 2234/2023г. на АССГ, ведно със законна атлихва от 02.10.22г., до окончателното изплащане; сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3953/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 2989/04.05.2023г. по адм.д. No 2231/2023г. на АССГ, ведно със законната лихва от 02.10.22г. до окончателното изплащане; сума в размер на 1000 лв. , като обезщетение за неимуществени вреди претърпени в резултат от отменена Заповед за прилагане на ПАМ No 3954/02.10.2022г.на началника на СДВР, обявена за незаконосъобразна с Решение на съда No 6552/02.11.2023г. по адм.д. No 2232/2023г. на АССГ, ведно със законната лихва от 02.10.22г. до окончателното изплащане на задължението; а за разликата до пълния предявен размер от 20 000 лева, както и по отношение на иска касаещ претендирани неимуществени вреди в резултат от издадена Заповед рег. NoИ332зз209/02.10.2022г. за задържане отхвърля иска като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Г. К. Г. с ЕГН [ЕГН] разноски по делото в размер на 60лв., за държавна такса по делото. ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на адвокат И. Ю. САК, процесуален представител на ищеца Г. К. Г. с ЕГН [ЕГН] адвокатско възнаграждение в размер на 720 лв. по чл. 38, ал. 1, т. 2, от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Г. К. Г. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 90 лв. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или касационен протест пред Върховния

административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.